

Skice življenja

Spet jutro

*Kot da se črke ne znajo več
držati za roke
igrati med seboj
zveneti
za hip le preblisk.
Tebi povem. Zrušim se. Use z menoj.
Samo še moj zakaj in kako.
Moj Gospod in moj Bog.
Edina resnična beseda: Bog.
Samo še tvoja milost
nekemu premajhnemu srcu.
Samo še jecljajoč da,
ki bi želel biti krik v večnost;
danes, Gospod, zdajle, da-nes.*

*Uem, Gospod, prehitro si želim tebe.
Usa sem grešna. Dal si mi
okušati sladkosti življenja v
tebi; v meni pa je rasel napuh.
In puščava, ki očiščuje. Spet sem tu.
Tema. Žvezdni utrinki - si ti - mi svetijo
na pot. Dolgo te nisem iskala. Potem
sem se iz blata pognala proti
tebi. Dolgo te že iščem. Prideš, pa
se spet umakneš in je mraz in
jokam. Užgi ogenj duše. Hrepenenje!
Pridi, Gospod! Tisti dan boš prišel in te
bom našla. Zdaj pa sem tako slabotna v
svoji veri, kot da bi dvomila v tvojo ljubezen.
Pridi, Gospod.*

Gospod, sama ne bom nikoli zmogla dovolj lepote, da bi stopila pred tebe, če me ne oblečeš ti v belino in ne izklešeš mojega obraza. Kdaj, Gospod? Pridi, pridi, moj Bog! Kriči, da te bom slišala. Ne, v srcu bom ustvarila tišino, da bom slišala tvoj šepet. Use ti želim dati. Gospod, povej mi, kaj je moje vse? Kaj je hoditi za teboj, kaj je ljubezen? Peter je postal skala šele, ko je (tri leta je hodil za teboj in te je zatajil) srečal TVOJ POGLED ...

*Jasno nebo. Spet noč.
Za hip dan. Potem?
Utrujena, Gospod,
od tega neizmerne
hrepenenja
odgovora
upora
želje
po dnevih s Teboj.
Zakaj strah?
Gospod, odgovori mi,
prosim te,
čeprav si že vse
že tolikokrat
poskusil, povedal,
natrosil milosti,
da bi moral biti
ti tisti, ki se sprašuje,
ki vzdihuje. Ti bi moral
obupovati, jokati ali
morda smejati se.
Pa samo ljubiš vztrajno,
v neskončnost,
in odpuščaš.
Zakaj, Gospod?*

Čprav ni besed, Gospod ... pila sem bolečino v tebi. Tvoja veličina. Strmim. čipke iz kamna. Zelene tkanine gozda. Prozornost hitečih valov. Srce poklekne. Sprejme. Doume. Spomini. Še in še moj in naš zakaj. Boli sprejeti skrivnost? Gospod, kje si?

Tu sem, skrivnost jaz sam in le ponižni me morejo spoznati. Zaupati, sprejeti, ljubiti, verovati. Modrost. Pila sem tvojo skrivnost. Potem so zapele ptice in veter v vejah dreves in metulji ples in spet si ti trosil po meni milosti in bila sem jaz spet jaz, ti, za en hip prekipnevajoče večnosti.

Tako si me ustvaril? In me v trenutku objameš, preplaviš. Zdaj že poznam ta plaz sreče, slap veselja, ki se vsuje v mojo dušo. U jasni, hladni zvezdnati noči, ko s kolesom hitim domov, me napolniš do solz v stotinki sekunde, ki je večna. Rečem DA, hvala, Gospod, pridi! Ko si te želim in grem v novo noč, da te najdem, morda ne prideš v svoji svobodi in me poiščeš drugič. Morda s prvim snegom. Ali s pomladjo. Ne, ne samo tako. Zrojstvom, s prihodom, s smrtjo in z vstajenjem prelomiš v globini duše življenje in ga spremeniš. Tako si želim vsak dan zjutraj sesti k tebi, si globlje vtisniti v spomin besede življenja ...! Še se bom trudila, bolj zavzeto, moj Gospod, ti pa bodi z menoj, daj mi milosti in moči in ljubezni.

Vektor ljubezni

Različni so duhovni darovi, Duh pa je isti. Različne so službe, Gospod pa je isti. Različna so dela, isti pa je Bog, ki dela v vseh. Usakemu se daje razodetje Duha v korist vseh. Enemu je po Duhu dana beseda modrosti, drugemu po istem Duhu beseda spoznanja. [...] Use to pa dela isti Duh, ki daje vsakemu, kakor hoče. (1 Kor 12, 4-11)

Srce je dehteč samotni pomladni travnik tišine. Vonj me premami in sédem vanj. Samo sem. Tudi s sneženimi kristali v ledenem mrazu se razumem. Daj mi še zreti tihega umiranja dneva, ko se nežno v večeru rojeva noč pod budnim očesom lune in zvezd. Tudi to je travnik iz luči in ljubezni. Use drugo je v meni nerodovitna puščava. Občudovanje. Priznanje. A v meni ne obrodi, saj sem premajhna. Tako lepo mi je v dehteči pomladi, da bi umrla, če bi morala še naprej hoditi in se vrteti in nikamor priti - ko pa sem že vse našla! - po tisti poti. Tu sem, le to vem, da mi je potrebno globoko zadihati in gledati v Obličje. To je moje. Modrost? Spoznanje? Vera? Premica? Ne premica. Vektor. Vektor ljubezni. In vse drugo se zbistri.

Ljstam. Nazaj. Tudi naprej. črn spomin. Velik vprašaj. če ni v tebi, ne najdem odgovora na zakaj. Na kako sprejeti vse to? Grem. Se potopim in samo nekaj iščem v oceanu trenutkov. Samo nekaj. Drugo, če je, je lepo, če ne, nič za to. Bodi ti z menoj, Gospod!

Požira me življenje. Tako ne bo šlo. Duši me, trga me, ne zmorem mirnega hipa, nisem s teboj, Gospod, in strah me je. Kako lahko je potegniti zaveso, glasno živeti, hoditi mimo in si govoriti, da gre tudi brez tebe ... en dan, drugi dan, vse teče, življenje gre naprej. Najprej na trdo, nato vse lažje. Vedno več hrupa v srcu ... tišina zadnjega z bogom šele razkrije spet tvoj tihi klic ljubezni. Križ za zaveso. Na zadnji zemljin dan samo bo spet močan kot grom tvoj glas. Gluhi bodo slišali. Tišine mi daj! Ta lahkota pozabe me ubija. Nočem pozabljati nate! Danes spet solze. Z zaveso se začne odpirati tisto črno brezno, ki srka vase. Okamenim. Usmili se me! Samo v tvoji ljubezni sem bela. Kličem te. Smem te imenovati. Pridi, Gospod, pridi! Glej, prihajam, Gospod, da izpolnim tvojo voljo

*Trdovratno se vrača
mrena čez oči,
a luči ne more zakriti.
Verujem, Gospod!
V tem drobnem življenju si ti.*

*Samo tiho zazrta v tvoj križ
in ljubezen, ki vso vdanost in
zavest trpljenja, ki smrt okrona z
zlatom večnosti. Zone strani. S te
strani pa kri, moj Bog!*

Dobro je, Gospod, da ne morem dojeti tvojega telesa in krvi. Kajti belina in rubin, kajti kruh in vino, kajti ti, Gospod, ki prihajaš, je preveč. Duši. Uame pada tvoja skrivnost. Od drobne kapljice se zvrti in kot da bi spil napoj večnosti za hip, ki ga ni, ko ga želiš spet prijeto, doživeti, zadržati. Ker bi se stopilo srce in ne hotelo nikoli več nazaj. Tu sem, Gospod. Govôri!

*Dolgo pričakovano
postane zaznamovano
z ad calendam graecam.*

*Plašno in tiho se rekam
obupa pridruži, se v valove
svinčene požene ptica.*

*Krila iz sanj.
Veter je neresničnost.
Ko že vidiš,
ko že čutiš,
te svinčeni val potopi.*

*Morda jutri vstaneš,
okrepljen že tu in zdaj,
z novim spominom.
Odprto zrno spoznanj.*

Naj poti v Emavs sem. Skice življenja. Najprej nezavedno s teboj. Potem ranjena v globino z zlom in grehom, z izkušnjo smrti in teme, tudi trpljenja. Potem tvoja Beseda. Nišem te še prepoznala. Potem tišina duhovnih vaj - prepoznala sem tvoj obraz. Potem so nova trpljenja, tokrat v tvoji luči, utrjevala prijateljstvo in zaupanje s teboj. Spet tišina. Želja po tebi. Gospod, okusila sem te. Obrni mi korak nazaj proti Jeruzalemu oznanjat, da živiš!

Naj bo vsaj toliko luči v mojih dnevih, da bi lahko bil vsak dan pripet v večnost.

Naj bom mesto Ninive. Naj verujem nedoumljivi besedi obljube in ljubezni, Gospod. Naj se trudim na poti k luči. Ti pa izlij milost name, moj Bog, odpusti mi temo srca, naj se odločam zate. Daj mi spreobrnitve, krsta, puščave, da te bom lahko živela in prinašala in verovala. Bodi mi vsak dan bližji, moj Gospod.

Nisem vedela, da so z Jagnjetovo krvjo namazani podboji mojih vrat. Nekega dne sem obstala. Kot vkopana sem metala s sebe nesnago, grebla in umivala ... z vodo in duhom sklenjena zaveza, kri na podbojih, vedno znova suho Rdeče morje za življenje, ko roke nad glavo in ko besede POJDI ... in ODPUŠČENI ... Voda iz krvi. Za tisti dan vstajenja. Pepel na čelu. Križ v duši. čemv, Gospod? Zakaj še več - ime, bližina, milost? ... Jaz sem jaz samo s teboj, ker sem naprodaj in me lahko kupi tudi smrt.

Če ne drugače, zazida črnih zid med menoj in teboj in ti rušiš; ko je meni vseeno, še vedno rušiš. Vodiš moje korake. A ko odneham obračati pogled proti tebi in se obrnem k njemu, ko se začnem zgovarjati na zid - tudi ti obmolkneš in samo še upaš, da se vrnem.

*Na novo me učiš
hoditi, Gospod.
V takem ritmu
veselega takta
že dolgo nisem
poslušala
utripanja
trenutkov.
Kaktusu si porezal
vse, razen rdeče
duše cvéta.*

*Spet je sneg.
In padaš v moje
misli
od daleč.
Sédem
v mraz.
Prestrašena,
da se boš spet
dolgo, predolgo
mudil v meni.
Da boš spet
dolgo, predolgo
odmeval v meni.*

*Ž zelenih listov
otresem belo težo ...
nešteto breztežnih
snežink,
skupaj pretežkih
za krhkost veje,
jo je sklonilo.
Spet se vzravna.
Izpod neba pa
pršijo na svet
sapice bele
v nedogled, morda ...
morda ... ne, ni upanja.
Ko bom znova prišla,
bo starka spet sklonjena.*